

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ

ΩΡΗΑ και παρατεταμένα χειροκροτήματα έγέμισαν την αίθουσα του θεάτρου «Γριανόν», όταν η περίφημη αιδώς Όλμπια έτελείωσε την άρια της δευτέρας πράξεως της «Βασίλισσας της Βαγδάτης».

Αυτό γινότανε κάθε φορά που έπαιζε η Όλμπια τον μονοφύλιον.

Κάποιο μυστήριο εκάλυπτε την καταγωγή της Όλμπιας. Οι περισσότεροι έπίστευαν ότι ήταν μια άριστοκράτισσα που είχε ανέβει στη σκηνή, όχι τόσο από κλίση προς το θέατρο, όσο γιατί, ύστερα από

άλλεπάλληλα άτυχηματα, είχε χάσει την περιουσία της και ήθελε να ξεασφάλισι με κάθε τρόπο καλοζούα και άνεση στην μητέρα της, την όποιαν ελάτρευε.

Μετά το τέλος της άριας, η Όλμπια φορώντας την όλοζουρη τουαλέττα της, άπεσώθη από τη σκηνή στα παρασκήνια, άκοιλοφθονή μένη από ένα πλήθος κοιτάζουσων που άπεδίοντο όλοζουρ αυλιζών.

Μέσα από πλήθος αυτό των κοιτάζουσων, η Όλμπια είχε διακρίνει και κάποιον που ξεχωριζε από τους άλλους με την ενύγεια και το ύπερηφανο ύφος του, με την άνεση και το θάρρος που είχε στις κινήσεις, στο βλέμμα του, στο φέρματό του.

Τό βράδυ έκεινο, την ώρα που η Όλμπια έβγαине άπ' τό καμαρίνι της για να φύγη, συνάντησε τον άγνωστο αυτόν κοιτάζο με την τόσο ενύγεια μορφή, και καθώς έβλεπε να βρισκείται κοντά της ό διενθνήτης, τον ρώτησε ποιος ήνε.

— Έβνε, της άπάντησε ό διενθνήτης, κάποιος φουκαράς που παίρνει δέκα φράγκα κάθε βράδυ. Τόν λένε Σατελαίν. Λέν είχε να φάη, τόν λυτήρησε και τόν πήρα στο θέατρο.

Αυτό όμοιο που δέν ήξερε ό διενθνήτης ήταν ότι ό κοιτάζοιος αυτός κοιτάζοιος ήταν ένας ξεκουρασμένος Ισπανός ενυπατριδής, που για λόγους ήλιποπρατίας είχε πάρει ψευδώνυμο και είχε γίνει κοιτάζοιος για να μην πεθάνη από την πείνα. Τό άληθινό όνομά του ήταν Ζουάν Ροντριγκές ντέ Πεναρλό.

Άπ' την παλιά του αήγη είχε διατηρήσει, όμοιον τους καλούς τρόπους και την άρχοντιά, αλλά και την αυνία του καλού ντυσιματος. Ήθελε με κάθε τρόπο να σκεπάξη την δυστυχία του. Και ήταν τυχερός να βλέπη μπροσ τόν άνθρωπο αυτόν να μένη νησιτικός για και δύο μέρες για ν' άγοράση μια γραβάτα, ένα καπέλλο, και ύστερα περιττό για την θέση του και τά οικονομικά του μέτρα, μη που εκείνος τό θεωρούσε άπαράτητο.

Έτσι, έδω και λίγο καιρό, τόν είχε πάρσει η μανία ν' άγοράση ένα μαστιχόν με χρυσή λαβή που του φαινότανε ότι μαζί με τά γάντια και τό καινούριο καπέλλο του θα έκανε την εμφάνισι του κάπως άποφρητή.

Τό μαστιχόν αυτό ήταν ή μοναδική του σζέρη, ό μοναδικός πόθος του. Τό συλλογίζοντανε νυχτα και μέρα.

Έχζε δει μάλιστα ένα στην βιτρίνα ενός μεγάλου Παρισιοπού μαγαζιού που τό βούριζε ήπτοζοιο. Κάθε μέρα περνούσε από την βιτρίνα αυτή και κάθε φορά αισθανότανε μια δυνατότερη λαχάρια πού τό μαστιχόν.

Ένα άπόγευμα τέλος, την ώρα του μεγαλειέτουρ συνωστισμοφ, ό Σατελαίν άνιανος ν' άντιστάθη πειά στον περιωμο και φανταζόμενος ότι δέν θα τόν έβλεπε κανένας, έσκυψε πάνω άπ' τά μπαστιχόνια που ήσαν έκτεθειμένα στην άνωστή βιτρίνα, έτοιμος να κλέψη τό μαστιχόν που του είχε χρεώσει στο μάτι.

Τή στιγμή όμως ακριβώς που άπλωνε το χέρι του, κωτίζοντας έδω κι' εκεί για να βεβαιωθή ήλιπος τόν έβλεπε κανένας, είδε Ξεαφρα σε άπόσταση πέντε έξη βήματων την περιήρημη Όλμπια να τόν κωτίζη μέσ' στα μάτια.

Ό Σατελαίν έσοκρίστηκε. Με μια αιώτημη κίνηση έβγαλε τό καπέλλο του και χωρήθηκε με όλη την άνεση που χωρετούσε και ύστερα, όταν είχε την αήγη του πλοτον.

Η Όλμπια άπέδωσε τόν χωρητισμό η' ένα χωρητισμένο ζωάγριο, και πλησιάζοντάς τον του έδωσε τό χέρι της με τόν πιο ειλικρινή και άνοχηταζοαρο τρόπο.

— Κύριε Σατελαίν, του είπε τότε ή αιδώς, αντίκριάβονομα ότι μπροσείτε να κάνετε πολλά περισσότερα άπ' ότι κάνετε στο θέατρο μου τώρα. Έπιτρέψτε μου λοιπον να σας φανώ χρήσιμη. Πηγαίνετε εκ μέρους μου στο μωσιτικό γραφείο του κ. Ρομπερό. Θα σας βοηθώ σκόλιως για θέση πολύ καλύτερη σ' ένα άλλο θέατρο.

Και βγαίνοντας άπ' τό τσαντάκι της μια κάρτα, άγραψε επάνω η' ένα χρυσό μολύβια την διεύθυνσι του μωσιτου, την έδωσε στον Σατελαίν και ύστερα με μιας γάθηκε από τά μάτια του, σαν να ήταν καμιά νεράδα, χωρίς ό Σατελαίν για προκτάση να την ενυασιωτήση.

Την άλλη μέρα, καθώς έπίγγαμε στο μωσιτικό γραφείο, ό Σατελαίν μπήκε σ' ένα καφενείο, για

να ξεκουραστή και να διαβάση καμιά έφημερίδα. Καθώς έξεφύλιζε άφηρημένος την έφημερίδα, τά μάτια του ξεαφρα έπεσαν στην έξής είδηση :

«Ό Δόν Τζέμη ντέ Πεναρλό, ό γνωστός πολυκατομυριούχος άπέθανε τελευταίως στην Μαδρίτη και άφήκε μοναδικό κληρονόμο του τόν άνεμιό του κ. Ζουάν Ροντριγκές ντέ Πεναρλό.»

«Ό κ. Ζουάν Ροντριγκές έχει εγκαταλείψει από έτών την Ίσπανία και άναζητείται δια να γίνη κάτοχος της κληρονομίας.»

Ό Σατελαίν πήγε να λιποθυμή άπ' την συγκίνηση. Συνήλθε όστόσο και έτρεξε άμέσως στην Ίσπανική Πρεσβεία, όπου έξηγκρίωσε τό γεγονός.

***

Από μήνες είχαν περάσει. Ό Σατελαίν δέν ήπτοζοιε πειά, είχε πεθάνει και μαζί η' αυτόν και όλο τό θλιβερό παρελθόν του Ζουάν Ροντριγκές. Τώρα ό Ίσπανός ενυπατριδής είχε ξεανάθει όλη την παλιά αήγη του.

Ήταν ό μαρκήσιος Ζουάν ντέ Ροντριγκές, ένας άπ' τους μεγαλύτερους ενυπατριδής της Ίσπανίας. Άνεξ μέρους μετά την έπιστροφή του στο Παρίσι, έπέλεξε μίαν φημισατή άνθοδόμη στην Όλμπια και ένα πολιτωμάτο μαργαριταίνιο περιδέραιο. Συγχρόνος τό ίδιο βράδυ έπήγε στο θέατρο όπου παίζονταν ένα νέο έργο.

Ήταν ένας καινούριος θιαμίδος της Όλμπιας, μεγαλύτερος άπ' όλους τους προηγούμενους της. Τους θεατάς τους ένδοξούσε με την θαμνάσια ήθοσια της και με την θεαμή και χρυστάλλινη της φωνή.

Ό Ζουάν την παρακολούθουσε από ένα θεωρείο, γοητευμένος. Δέν ξεκούλονουσε τά μάτια του από πάνω της. Μετά τό τέλος της παραστάσεως έξήγησε να παρουσιαστή στην περιήρημη αιδώ.

Μόλις περσε στο καμαρίνι της, η Όλμπια άνεργούρισε άμέσως τόν καλό Σατελαίν, τόν άλλοτε άσημο και λάμπροζο κοιτάζοιο.

Προς στιγμήν έχασε την ψυχραιμία της. Γρήγορα έμμος έσκυφανε καρδιά του εαυτού της και είπε η' εθνήμο τόνο :

— Μαρζήσιε, εκρότησε τό μωσιπέτο σας και σας ενυασιωτό. Έπιτρέψατέ μου όμως να μη δεχθώ τό ζώρημα. Είνε ένα όμορο βασιλικό που μια άλλη τραγουδιούρα σαν και μένα δέν μπορεί να τό δεχθή.

Τότε ό πρώην κοιτάζοιος έσκυψε και φίλησε η' ένα παρατεταμένιο ήλιμα τά άστρα, λεκτά δάκτυλα της αιδούς. Ύστερα ήσκυσε τό κεφάλι του, χωρηγέλασε και κωτίζόνοτάς την βαθιά στα μάτια με ένα βλέμμα ξεχειλιμένο από έρωτα, ενύφρησε :

— Αν η Όλμπια δέν μπορεί να δεχθώ τό όμορο μου, μπορεί όμως να τό δεχθή η μαρκήσιος Όλμπια Ροντέ ντε Ροντριγκές. Θα ήμια ό πιο ενύφρητος άνθρωπος τού όμορου, αν δεχθώ να γίνετε γυναίκα μου.

Και, έτσι χάρις στην κωσιτήνη και την περιήρημη της, η αιδώς Όλμπια έγινε μια από τις μεγαλύτερες Ίσπανίδες άριστοκωτιδίδες.

Είδε την Όλμπια να τόν κωτίζη μέσ' στα μάτια !...

ΤΡΑΓΙΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΑ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝΤΩΝ

Τώρα που έσφιξαν η' έζοτες και πλήθη η' αυτοκτονίες, λόγω συνεργάτης μας σκέψιθηκε να συντάξη ένα έμμετρο επιστολόζιο, προς ζήρην εκείνων που θέλουν ν' αυτοκτονήσουν.

Ίδου αυτό :

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΔΟΥΛΑΣ ΔΙΑ ΕΥΡΑΦΙΟΥ

Μέ ξουράφι βαρό στο σκοτάδι, χαίρε σκούλα, κοινίνα χρυσή, που άγει ό σκληρός κάθε βράδυ, κι' άπ' τη λήθη έχω μείνει μωσή. Να λοιπόν, ό σκληρέ Σκαλιάνε, που με φέρνει η' φορηχί σου άπάτη, να μου πής πως θα θής στις έννια και να θής... σάς έννια και κάι !...

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΡΣΑΚΕΙΛΑΔΟΣ ΔΙΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ

Όδωρος γαλανός από πάνω, τρέμ' η' πούλια στο πλάγι χρυσή, τό κεφάλι μου, κόσμον κώνω, και τό κέρμα να τώχης έσθ.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΠΛΥΣΤΡΑΣ

Μαγύ' είν' η' νύχτα στα βουνά, στους κάμπους πέφτει χιόνι στοφ πλυστρασιό τά ακοτεινά «Συλλέ με πούλληςες φριγά...» Η Μπίλλιο ξεπαθώνει και τά... κακαρώνει !...

